

[Aidt.]

Hensyn til Flygtninge og allieret Militær, men herudover vil vi ikke medvirke, hvorfor vi undlader at stemme for Lovforslaget, naar det kommer til tredje Behandling.

Starcke: Vi kan fra vor Side ganske slutte os til de Betragtninger, som blev fremsat af de ærede Medlemmer Hr. Kristen Amby og Hr. Johs. Christiansen. Vi mener, at det virkelig er et alvorligt Forhold, at Staten kommer til at staa i det skæve Lys, at den ligesom benytter sig af utilstedelige Prokuratorknøb for at lægge noget ind i en uklar Bestemmelse i en Lov, som givetvis ikke laa der til en Begyndelse. Efter det Princip, som den højtærede Indenrigsminister nu har defenderet i Dag, var det i Virkeligheden muligt at rekvirere al fast Ejendom fra Statens Side, fordi „særlige Formaal“ jo kan være noget, som kan trækkes ud og trækkes ind som en Elastik.

Jeg var meget glad ved at høre det ærede Medlem Hr. Kristen Amby saa stærkt understrege, at det ikke var saa forfærdelig vigtigt at udvide Administrationen, men at det var vigtigere at udvide Erhvervslevet her i Danmark, og at det er en uheldig Tendens, vi er inde i, at Administrationen ligesom føler sig som noget i Retning af den, der ejer Erhvervslevet og sidder paa det. Vi kan fra vor Side derfor ikke være medvirkende til at forlænge denne Lov.

Med Hensyn til de Erstatninger, der er blevet omtalt, til de Virksomheder, der har været beslaglagt, synes man, at det maa være en rimelig Ting, at der gives fuld Erstatning. Nu er det klart, at hvis, som det har været Tilfældet her i vort Land, en betydelig Del af Værdien af den faste Ejendom er blevet ødelagt, kan der ikke ydes faktisk fuld Erstatning, idet det maatte betyde, at en anden Del af Befolkningen maatte bære Tabene alene, men den kvotamæssige Del af Tabene, som de beslaglagte Ejendomme skal udrede, maa saa takseres gennem Beskatningen eller paa anden Maade. Selve Fastsættelsen af Erstatningen synes jeg man maa hævde maa være hæderlig og anstændig, saaledes at Staten kan være den bekendt.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker de ærede Ordførere, som har anbefalet Forslaget, og da for øvrigt ogsaa dem, der ikke har gjort det, men som dog har erklæret sig villige til at stemme for dets Gennemførelse.

Jeg har saa enkelte Bemærkninger til forskellige af de ærede Ordførere. Jeg skal sige til det ærede Medlem Hr. Holger Larsen

(Odense A.), ligesom for øvrigt til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, at Bestemmelsen om de 3 Maaneder ikke fra min Side og ikke fra Landstingsudvalgets Flertals Side kan tages som et Udtryk for, at det hele skal kunne høre op i Løbet af 3 Maaneder. Jeg maa med den højtærede Formands Tilladelse have Lov til at citere et lille Stykke af den afgivne Landstingsbetænkning, det vil formentlig bringe tilstrækkelig Klarhed over, hvad man har tænkt sig med Forlængelsesfristen paa 3 Maaneder. Det hedder heri:

„Under Hensyn til, at adskillige af de Forhold, til hvilke der hidtil har været gjort Brug af Lovens Bestemmelser, er under Afvikling, er der mellem Ministeren og et Flertal . . . opnaaet Enighed om, at Loven kun bør forlænges for 3 Maaneder. Til den Tid vil man bedre kunne tage Stilling til, hvorvidt og eventuelt i hvilket Omfang og for hvilke Omraader Lovens Regler bør opretholdes.“

Det vil altsaa sige dette, at man nu straks efter Lovens Vedtagelse naturligvis fra Indenrigsministeriets Side tager fat paa Sagen og undersøger, hvilke Muligheder der er for at faa beslaglagte Kontorer frigivet, og det er givet, at man i Indenrigsministeriet vil lægge et betydeligt Pres paa de Ministerier, som har saadanne Kontorer, og det er mit Haab, at man i Løbet af de tre Maaneder vil kunne naa frem til Afvikling af de fleste af disse Forhold. Men jeg har ikke turdet paastaa, og tør det heller ikke nu, at det kan ske i fuldt Omfang og paa alle Omraader. Derfor finder jeg det rimeligt, at man, naar disse Undersøgelser er gennemført, igen kommer til Rigsdagen og lader den træffe Bestemmelse om, hvad der videre skal ske.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen (Odense A.) var ligesom det ærede Medlem Hr. Kristen Amby inde paa Spørgsmaalet om Erstatning. Med Hensyn til dette ligger det hele jo fast, idet Rigsdagen ved Lov har bestemt, at et af Indenrigsministeriet nedsat Udvalg, det saakaldte Udvalg for Indkvarteringserstatninger, er første Instans i disse Spørgsmaal, og at det saakaldte Vurderingsnævn er anden Instans. Indenrigsministeriet har som saadant intet med disse Sager at gøre.

Ogsaa Administrationen af disse Erstatningssager i øvrigt ligger fast, idet Indkvarteringsudvalget og Vurderingsnævnet har visse bestemte Regler at følge, Regler, som er fastlagt af Folketingets Finansudvalg. Det er ikke mig bekendt, at man i noget Tilfælde har kunnet paavise, at Udvalget ikke har fulgt disse Regler nøje.